Mindig távol leszel...

Hetalia fanfic

1. rész

- Amerika-san, siessen már, pár perc, és indulnunk kell!
- Megyek már, Litvánia, csak még elrakom ezt…
- Ezt? De hiszen ez nem is fog kelleni!
- De igen, fog!
- Amerika-san, én nem hiszem, hogy fürdőnadrágot kellene csomagolnia egy magyarországi útra, hiszen náluk még kora tavasz sincs. Ilyenkor nem lehet fürdeni!
- Mi az, hogy nem? És akkor mikor fogok megmártózni a Balatonba? Több lehetőség nem adódik!
- Nagyon kérem, uram… próbáljon megérteni!
- Értem én. De ezeket akkor is viszem…
- Amerika-san, nem kellenek a hamburgerek! Magyarországon is lehet kapni őket!
- De útközben is megéhezhetek!
- A repülőn lesz kiszolgálás. Ezek csak a helyet foglalják!
- Lehet, de az angol hamburger a legjobb!
- De Magyarországon is ugyanúgy készül!
- De az nem angol…
- Amerika-sama!
- Oké-oké, akkor csak shaket viszek.
- Shaket is kapni.
- De nem angolt!
- Feladom…

Na végre, ideje volt már. Litvánia tök aggodalmaskodó. Hiszen én tényleg csak azt pakoltam be, ami kellhet! És már nem azért, de hamburger az mindig kell! És mi lehet jobb a tökéletes minőségi amerikai hamburgernél? Ugye, hogy semmi!

- Rendben van, Amerika-san. Most már mehetünk?
- Mehetünk, Litvánia. Hozd a csomagjaim!
- SAMA!
- Oh, igaz, talán nekem is kéne vinnem valamit…

Vigyorgó képpel sétálok a repcsihez, kezemben egy hambival, és siettetőleg intek a reptéren botladozó Litvániának. Most nem értem, mit van így kikészülve, hiszen én is besegítettem neki: vittem a hambim!

- Litvánia, olyan rossz kondiban vagy. Edzened kéne! - tanácsolom neki, mikor végre odaér mellém, és az utaskísérők elveszik tőle a csomagokat.
- Fh… uhchk… - nyögi a barna fennakadt szemekkel, aztán végül a karjaimba ájul. Értetlenül nézek rá, mi lehet a baja?
- Fhuhchk? Ez milyen szó? Biztos valami litván meditáció… ezért aludt el! Áháááá! Azt akarja, hogy én vigyem be a gépbe. Na de abból nem eszik! Én eszem, nem ő! - harapok egyet a hambimból, aztán ellököm magamtól a nyáladzó Litvániát, és elindulok fel a repcsi lépcsőjén. Még hallom, ahogy a srác koppan az utaskísérők hegyén, és magamban jót röhögök rajta. Az én eszemen nem jársz túl!

Bent aztán szépen elhelyezkedem a királyi székemben, és várom, hogy a gép elinduljon. És csak várok, várok… YAAA! Mikor indul már ez a repcsi? Bezzeg, ha az én repcsim lenne! Én nem szöszölnék ennyit a felszállással!

- Hé, ez a tiéd? - tesz le valaki mellém egy Litvánia formájú fasírtot, én pedig vidáman konstatálom, hogy: igen, az enyém!....

- Yes! Thank… - végignézek Litvánia letevőjére, és hirtelen elkap a hányinger. Isten, mért nem úgy kezdtem, hogy fuck? -… you. - Elfordulok Németország felől, és átkozom az eget, hogy ő is az első osztályon utazik. Mért van ennek ennyi pénze? Pedig az első világháborúban olyan szépen megkopasztottuk! Az ember azt hinné, hogy utána már nem olyan nagy legény, de hát csalódnia kell… mivel ez egy HATALMAS legény, még most is! Szegényke, de néha azért tényleg sajnálom Olaszország miatt!
- Bitte. - Heeeeh? Remélem ez nem egy becsmérlő szó volt az anyámra!
De a szőke csak vigyorog egyet, és már megy is el. Gyanakodva nézek utána, aztán csak nevetve vállat vonok, és harapok egyet a hambimból. Illetve… harapnék. Na de hogyan, ha már nincs is itt? Eltűűűűűűűűnt! Litvánia nyála csorog. A tekintetem elsötétül, és megböködöm a srác vállát. Az csak álmos szemekkel pillant rám, én meg zombi képpel meredek vissza rá.
- Litvánia… HOGY MERTED MEGENNI A HAMBIM?!
Mielőtt még mentegetőzhetne, ráugrom, hogy behajtsam rajta a hambi árát, de a végére rájövök, hogy hopp, nincs is hambi illata. Akkor pedig nem evett hambit! Így aztán nevetgélve békén hagyom, hadd ússzon csak a vérében. A többi első osztályon utazó rémült képpel pillant rám. Nem értem, mi bajuk van. Hiszen ez csak kechuuuup!

Zene, shake, tévé, hambi, zene, zene, hambi, shake, hambi…
- Neeeeeeeeeeee! Ezt nem teheted Orlando! Ne csald meg Huanitát! Ne! NEEEEE! - rázom agyon az alvó Litvánia karját, mire az felriad álmából, és értetlen képpel néz rám.
- Amerika-sama…
- Ne, ne, NE! - rázom továbbra is, mire ő türelmesen eltol magától, és ásít egyet.
- Amerika-san, azt hiszem, újra el kell mondanom…
- Mit, mit, miiiiiiiit? Orlando mégsem csalja meg Huanitát? Ugye nem? Mond, hogy nem, Litvániiiiiiiiia!
- mondom a fejemet rázva, mire a barna birkatürelemmel megvárja, amíg abbahagyom, aztán rám mosolyog, és folytatja.
- Amerika-sama… ez-csak-egy-FILM! - ordítja a fülembe, aztán a fejére rak egy kiló párnát, és már ismét alszik. Egy darabig nagy szemekkel nézek rá, aztán csak elnevetem magam.
- Litvánia, olyan gyerekes vagy! Persze, hogy csak egy film… csak nem azt gondoltad, hogy igazi? Áháháááá! - Valamit morog a párnarengeteg alól, de nem felel, így hát csak vigyorogva vállat vonok, és szürcsölök egyet a shakeből. És akkor… korty-korty, csepp-csepp, pis… pis…
- ÁHÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ! KI KELL MENNEEEEEEEM! - ordítom áttörve az üléseken, egyenesen a mosdóba rohanva. Őrült gyorsasággal rontok be, és már szaladok is az egyik toaletthez. És áháááá… de közel volt, Washington! Mennyivel jobb az én repcsijeimen utazni, ott legalább időben odaérek, ahova akarok!
- Tschüss - hallok egy hangot a hátam mögül, mire átfut rajtam a hideg. Gááááh, utálom, persze csak egyvalaki beszél ilyen csésen- Németorszááááág!
- Hi - fordulok felé egy hatalmas mosoly kíséretében, pedig legszívesebben őt is a földbe döngölném, ahogy nemrég Litvániát. Németország beképzelt és hülye. Sose szerettem!
De miiii? Ez itt most elővesszi előttem? MÉÉÉÉRT?! Hogy a jó édes…
- A következő szavak ki lettek cenzúrázva -
…azt, de még az sem ilyen nagy! Oh my goooooood! Bárcsak ne lennék itt!
- És… miért utazol Magyarországhoz, Amerika? - mosolyog felém a szőke, mire sunyin felé pillantok. Miért is érdekli ez őt? De ahogy Anglia mondaná: légy kedves az ellenségedhez, hogy utána orvul megátkozhasd a háta mögött, MUHAHA! Izé, hogy kedves ellenséged is legyen!
- Csak egy kis látogató. Olyan keveset találkozom vele. El kéne már neki egy HŐS! - kacsintok felé, mire ő bólint, de valahogy furán érzem magam tőle. Talán az utálatom kölcsönös? Na de ki tudna utálni ENGEM?!
- Értem.
- És te, Németország? - A mosdóhoz megy, én pedig követem. Valahogy mindig olyan rosszul érzem magam a közelében… néha ha nem akarok, akkor is komoly leszek hirtelen mellette.

- Szeretem a magyar italokat. Exportálok pár adagot otthonra. - Na persze, ez egy piás állat, meg sem kéne lepődnöm! Na de mégis, a magyaroknak nem a bora jó? Németország meg sörmániás, nem? Vagy vodka? Ki a vodkamániás? És a shake? Jaaah, az én vagyok!
- I see! - mondom, miközben a szappant egyik kezemből a másikba csúsztatom, és csillogó szemmel nézem, ahogy egyre jobban felhabzik. Buboréééééék!
- Ja. Na, akkor 'widersehen, Amerika-chan! - int, majd meg sem várja, hogy reagáljak, már el is megy. Mosolyogva pukkasztgatom ki a bubikat, mikor leesik, hogy is szólított.
- WHAAAAT?! - kiáltok a német után, de már nincs itt. Mi az, hogy Amerika-CHAN? Ezt nem a lejjebbvalónak meg a lánynak szokás mondani? Mit akar ez jelenteni?! Gyáááh, Ludwig meg akkor egy… egy… buboréééééék!

Folytatás a következő számban...

A fanfic-et írta: Ereni